

3 TŘETÍ VLNA

Tomáš Dušek

Třetí vlna

Tomáš Dušek

Motto:

Nemoc přicházela ve vlnách. Nejvražednější byla třetí vlna.

Místo: Někde

Čas: Někdy

Osoby: Někdo

Copyright (c) 2013 Tomáš Dušek

ISBN 978-80-7486-116-1 (ePub)

ISBN 978-80-7486-117-8 (mobi)

ISBN 978-80-7486-118-5 (PDF)

Obsah

Díl I. Třetí vlna	5
Díl II. Doba gangů	90
Díl III. Zřícenina	145
Poznámka	259

Díl I. Třetí vlna

Den první (podzim – 1. říjen)

Vstal, když se probudil. Rodiče už byli v práci. Ranní hygiena. Prohlížel si své mírně obtloustlé tělo v zrcadle. Moc se přes léto neopálil a teď s nechutí pozoroval svoji sýrově bílou pokožku a povislou kůži.

Bude s tím muset něco udělat. Od zítřka začne cvičit. A chodit do solárka.

To mu připomnělo, že už mu možná přišla podpora.

Z koupelny do kuchyně. Dal dva tousty do toustovače a zapnul si malou televizi, co měli v kuchyni. Z okna paneláku sledoval okolí.

Podzim začínal nádherně. Listí na stromech se krásně zbarvilo a vytvářelo barevnou mozaiku okolí.

Z okna kuchyně měl výhled do vnitrobloku paneláků. Čtyři paneláky tvořily velký čtverec a uprostřed bylo volné místo. Stály tam stromy, dětské hřiště, na které děti moc nechodily, lavičky, betonová zeď plná graffiti, tyče na košíkovou.

Za paneláky byl kopec a za ním les. Podzim ho barvil do mnoha barev.

Když byl menší, chodili do toho lesa s tátou a mámou. Pod kopcem tekla studánka. Z té si nabírali vodu do láhví na doma. Byla vynikající, ne jako ten chlor, co tekł z kohoutku.

Později se v té vodě začaly objevovat dusičnany, jak se do spodní vody dostalo hnojivo z okolních polí, tak ji přestali brát a začali si vodu kupovat.

Dál za městem bylo kopců víc. Jezdával tam kdysi na kole, až ke staré zřícenině nějakého hradu. Tehdy ho bavívalo vyjet, co nejvíce to šlo. Když už nemohl, slezl z kola a vytlačil kolo po úzké pěšině až nahoru, na kopec. Chvilí šplhal po polorozpadlých zdech hradu.

Nakonec nasedl na kolo a se sebevražednou odvahou sjížděl tu lesní pěšinu.

Nikdy nespádl.

Opíral se hlavou o sklo okna a vzpomínal.

Cvaknutí toustovače mu připomnělo snídani.

Naložil si na tousty sýr a z lednice si nalil kolu. Jedl a přitom sledoval televizi. Nic zajímavého. Ve zprávách se mluvilo o krizi. Bouračka někde na Vysočině, problémy nějakého státu někde daleko. Nový druh zmutované chřipky, důchodce, který vypěstoval řepu, kterou nemohl sám vytáhnout a musel zavolat manželku a vnučku.

Kontrola mobilu. Kredit skoro na nule. Kdy už přijdou ty prachy?

Po snídani zalezl do svého pokoje a pustil si počítač. Zkusil stáhnout novou hru, ale nepodařilo se mu ji spustit. Tak hrál starší verzi. Dobrý výsledek.

Odpoledně přišla máma. Pomohl jí umýt nádobí, aby to nevypadalo, že nic nedělá. Vypadl dřív, než se vrátí táta. Fakt se mu nechtělo poslouchat ty jeho kecy.

Výtah nejel. Oprava potrvá dva měsíce. Z pátého patra pěšky dolů. V prvním patře narazil na tátu.

Proběhl okolo.

„Martine!“ zavolal za ním táta.
Neochotně se zastavil.
„Co je?“
„Kam jdeš?“
„Ven.“
„Co práce?“
Otráveně vzdychl. „Není.“
„Hledal jsi?“
„Jasně že jo. Práce pro mladý není.“
„Mluvil jsem u nás s mistrem. Starej Novotnej jde na jaře do důchodu. Moh bys nastoupit u nás. Mistr říkal, že ti to místo podrží.“
„Hmm,“ odpověděl bez zájmu.
Táta si ho s despektem prohlížel, pak se otočil a dál stoupal po schodech.
Vyběhl ven. Chvilí se toulal po městě, pak zapadl do hospody. Pingl před něj automaticky postavil púllitr.
Pomaloučku cumlal. Naštěstí k večeru přišel Karel a založil ho.
Vydržel do zavíračky. Když se vrátil, máma spala a táta něco kutil v pokoji. Zapadl k sobě a ještě si do tří do rána hrál na počítači.

Den třetí (3. říjen)

Konečně přišla podpora. Hned je líp. V televizi nic, krize, chřipka na postupu, podzim bude chladný.

Na poštu pro prachy. Dobít kredit. Konečně má spojení se světem.

Chvilku bloumal městem. Prohlížel si výklady. To jsou pálky, na které mu podpora v nezaměstnanosti nestačí. Ztracený stát, zasaná vláda. Nic pro lidi nedělají. Takový ceny. Kdo si může dovolit mobil za dvanáct tisíc? Jen nějaký zloděj.

Všichni jsou zloději.

Zapadl do hospody. Karel přišel později. Ukázal nový mobil. To se mu to vytahuje, když si dělá IT technika.

Má prachů, že neví co s nima a ještě mu není blbý říct si o vrácení dluhu.

Ale co, kvůli třem stovkám se neposereme, co?

Večer byla hospoda plná. Bylo vidět, že se braly podpory. Pingl kmital, zpocenej až na prdeli.

Okolo prošla Monika. Ani si ho nevšimla. A to spolu chodili do třídy.

Otočil se za ní.

„Na tu nemáš.“ Karel ani nezvedl oči od mobilu.

„To nemůžeš vědět,“ odsekl mu.

„Slyšel jsem, že dělá modelku. A přihlásili ji do miss.“

„Pokud dělá modelku, nemůže jít do miss,“ namítl Pavel, který si přisedl k nim.

„Když máš prachy, můžeš všechno.“ Karel si vyměnil tácek pod púllitrem.

Sledovali stůl s Monikou. Pilo se tam šampaňské.

„Blbej sekt. Pálí mě po něm žáha,“ ulevil si

„Lejou si tam vodku. Budou za chvíli na sračky. Pojedou tím jeho novým fářem a zase ho seberou a zase to tatínek bude žehlit,“ kývl Pavel ke stolu s Monikou.

Žádnostivě ji sledoval. Tu tak mít. Ty dlouhý blondřatý vlasy, ty nádherný nohy.

„Kašli na ni,“ přitřukl si Karel k jeho pultitru.

Přisedla si Jana.

„Něco novýho?“ zeptala se.

„Ale, tady pán zase touží,“ ukázal na něj Karel pultitrem.

„Tak to musíš vyhrát první ve sportce. Nebo mít tatínka, jako má on.“

Vzdychl a napil se.

„Můj fotr dělá fabrice za čtrnáct čistýho a klepe se, aby ho nevyhodili,“ ulevil si. „A máma prodává v trafice.“

„Tak tím ji neoslňuje.“ Jana si objednala rum s colou.

Dal si taky rum a nalil si ho do piva. Někdo holt pije rum s pivem a někdo bohemku s vodkou.

Večer mu bylo tak zle, že si ani nehrál.

Den čtvrtý (4. říjen)

Ráno mu bylo ještě zle. V poledne našel v lednici oběd, co mu připravila máma. Zase rejže. Copak jsem Číňan?

Znechuceně hodil talíř zpátky do lednice. Podíval se, jestli tam není něco jiného.

Kompoty. Samé kompoty. Máma je posedlá zavařováním a přitom to nikdo doma nejlí.

Kdyby podpora za něco alespoň stála, mohl se jít najíst do McDonaldu. Tohle je fakt svět na hovno.

Den pátý (5. říjen)

Nějaké papíry. Má se dostavit někam ohledně práce.

Ani nevěděl, jestli se mu chce. Otravovat se někde celej den a jen o pár stovek víc, než má podporu.

Ale zase by neposlouchal ty tátovy kecy a neschopnosti.

V televizi o chřipce. Prý je na postupu.

Nechtělo by se mu přijít do práce a hned marodit.

Večer zase kázání od táty. Jen sedí, cpe se sladkostma a nic nedělá.

Dělal by, kdyby byla práce.

Kdyby prý hledal, určitě by sehnal.

Otráveně odešel do svého pokoje a uklidňoval se hraním na počítači.

Den desátý (10. říjen)

Tak do práce ho nevzali. Na to místo se tlačilo dalších deset.

A chřipku dostal. Bylo mu zle. Horečky okolo čtyřicítky. Léky nezabíraly.

Dusivý kašel. Někdy kašlal tak, až z toho začal zvracet.

Ani hrát ho nebavilo. Jen tupě seděl a čuměl na bednu.

Všude chřipka. Rozlezla se po celém světě. I do míst, kde o chřipce nikdy nevěděli.

Hlavní hygienik mlel něco o rezistenci na léky, o novém kmeni odolném proti nepřátelskému prostředí. Umírali na ni lidé. Většinou v rozvojových zemích, ale i ve vyspělých státech. Hlavně staří lidé a děti.

Pil čaj s citrónem a bylo mu zle.

Den sedmnáctý (17. říjen)

Konečně chřipka začala ustupovat. Přes noc vypotil snad hektolitr potu.

Ráno se kouknul do zrcadla. Hodně za těch pár dní pohubl.

V televizi jen chřipka. Některá místa jsou silně postižena. Umírají na ni tisíce lidí. Přeplněné márnice, lidé s rouškami v ulicích.

Po dlouhé době vykoukl z okna svého pokoje. Venku chodilo mnohem méně lidí než obvykle, všichni něco bílého okolo obličeje.

Konečně si sedl k počítači. Ale hrát ho nějak nebavilo.

Večer ulehl s chřipkou táta.

Den osmnáctý (18. říjen)

Chřipku dostala už i máma. Oba dva se zmohli jen na to, aby si došli na záchod. Vařil jim čaj a nosil ubrousky na kašel a na smrkání.

Společně sledovali televizi. Někde byl kvůli chřipce vyhlášen výjimečný stav. Reportér mluvil o tom, že můžeme být rádi, že jsme ve vyspělém státě a v podnebí, kde se chřipka vyskytuje, tudíž jsme proti ní odolnější než některé národy na jihu. Záběry ukazovaly místo někde v Africe, kde lidé leželi vyskládání před nemocnicí.

Den dvacátý (20. říjen)

Táta už je relativně v pořádku. Volal do fabriky. Řekli mu, ať se pořádně vyleží. Prý museli kvůli chřipce omezit provoz. Tak ať se nehoní.

Máma furt leží a kašle. Sípavě dýchá, jako by měla v krku píšťalku.

Navštívil je doktor. S rouškou přes pusou.

Je toho hodně a je na to sám. Ostatní doktoři jsou nemocní.

Máma musí do nemocnice. V nemocnici chybí doktoři a sestry. Výtah samozřejmě nejel.

Sanitáři se ptali, jestli máma může chodit. Po schodech jim upadla. Naložili ji na nosítka, ale odpočívali v každém poschodí.

V sanitce už někdo ležel. Poprosili ho, jestli si může sednout na sedátko, protože máma je na tom hůř.

Z hlavy jí kapala krev, jak upadla na schodech. Návštěvy kvůli chřipce nejsou povoleny.

Zaklaply dveře a on sledoval s tátou, jak sanitka s houkáním odjela.

Den dvacátý první (21. říjen)

Máma v noci umřela.

Den dvacátý druhý (22. říjen)

První snůh.

Den čtyřicátý třetí (12. listopad)

Od mámina pohřbu táta sedí a kouká jen na televizi. Přijde z práce, sedne k bedně a jen čumí. Nemluví, jen přepíná programy.

Pak zhltně něco, co koupil v hypermarketu a zavře se v pokoji.

Vůbec spolu nemluví.

Den šedesátý první (30. listopad)

Chřipka ustupuje. Táta se změnil. Zavírá se ve svém pokoji, ani nevychází.

Když přijde z hospody, vidí přes matné sklo tátovu siluetu proti blikajícímu monitoru počítače.

Kolikrát když ho už nad ránem nebaví hrát si hry a před spaním si jde ještě na záchod, u táty se ještě svítí.

To by se mi tak chtělo. Blbnout do tří do rána a pak v sedm do rachoty.

Den osmdesátý pátý (Vánoce)

Prázdné místo u stolu. Nucené veselí.

Hromada SMS od přátel. Ať ti kost nezaskočí v krku.

Poprvé nemají na štědrovečerní večeři kapra. Táta smažit moc neumí. Salát z hypermarketu, připálený kuřecí řízek. Sevřené hrdlo.

Raději aby ta kost zaskočila než takové Vánoce.

Dárky.

Od táty nějaké hadry. On mu koupil bačkory. Nějak to nesedlo, když si je táta natáhl.

Posraná symbolika.

Večer to nevydržel a vypadl do hospody.

Otrávený pingl a prázdná putyka.

Zapnutá televize v lokále. Nějaké staré filmy. Vánoční zprávy. Chřipka na ústupu. Svět v šoku.

Pět procent mrtvých.

Pět procent?

To je nějak málo, ne?

Není. Pět procent je 350 000 000. Slovy: tři sta padesát miliónů.

A na kterém místě je máma?

Dva rummy do piva. Jeden za sebe a jeden za mámu.

Den devadesátý druhý (Silvestr)

Večer v hospodě. Kde jinde.

Všichni slaví.

Snad bude ten rok lepší. Tenhle stál pěkně za hovno.

Sleduje stůl s Monikou.

Nějak se nebaví. Ten její kluk umřel na chřipku. Jeho táta si potom prostřelil hlavu.

Sedl si k jejich stolu.

„Ahoj, Martine,“ usmála se na něj.

„Hezkej novej rok,“ podal jí ruku.

Stiskla ji. Chvilku zápasil s pokušením dát jí pusu, ale nakonec ho odvaha opustila. „A upřímnou soustrast,“ dodal.

„Tobě taky,“ zaváhala trochu. „Snad bude tenhle rok lepší.“

„Doufejme. A ať ti vyjde ta miss.“

„No nevím. Trochu jsem přibrala,“ řekla spíš jen tak.

„Ne, jsi fakt hezká.“

„Děkuju,“ otočila se od něj.

Pochopil, že hovor je u konce. Vrátil se ke svému stolu. Nebylo to sice velké vítězství, ale kontakt byl navázán.

U jeho stolu si nikdo nevšiml, že odešel. Všichni debatovali o novém roce.

„Pátýho nastupuju,“ zvedl Pavel půllitr. „Chřipka odkráglovala většinu starejch, tak se uvolnilo dost pracovních míst. A najednou to jde.“

Všichni ztichli.

„Sorry,“ položil Pavel půllitr. „Takhle jsem to nemyslel.“

„Taky nastupuju. Ale až desátýho. K tátovi, do fabriky. Jako pomocná síla, než se zapracuju.“

„Martine, promiň. Neuvědomil jsem si to.“ Pavel klonil hlavu k půllitru.

„To je fuk,“ mávl rukou.

„Prej jsme na tom ještě dobře. Říkají, že u nás zemřelo okolo sta tisíc. Ale někde to prej byla třetina populace.“

Mně umřela třetina rodiny, pomyslel si trpce.

Den sto osmdesátý (29. březen)

Konečně jaro. Zima byla dlouhá.

Chřipka zmizela. Jen občas nějaké poplašné zprávy.

V hospodě ukázal nový mobil.

„Dobrý,“ poplácal ho Karel. „Dělnická třída má peněz...“

„Dělník dneska jen mačká knoflíky od stroje. A mistr chodí a kontroluje, jestli nespí ve stoje,“ přisedla si Jana a poručila si colu s vodkou.

Sledoval stůl s Monikou. Nějaký týpek jí drtil ruce a hleděl jí do očí. Totálně zkažená nálada.

Zazdil ji nějakýma rumama a poblil se.

Den dvě stě dvacátý (8. květen)

Přišel mu dopis, aby se dostavil ke svému doktorovi. Omluvil se v práci.

Doktor se ho důkladně vyptával na chřipku. Na její průběh, čím ji léčil. Odebral mu krev. Večer si ho zavolal táta.

Vstoupil do pokoje a byl překvapen.

Nepořádek, jaký za mámina vládnutí nebyl možný. A knihy.

Táta nikdy moc nečetl. Podle čísel na deskách byly z knihovny.

Počítač, monitor, tiskárna. Hromady potištěných papírů.

„Byl jsi taky u doktora?“ zeptal se táta.

„Vždyť to víš.“

„Na co se tě ptal?“

„Asi na to samý, co tebe.“

Koukl se na potištěné papíry. Nějaké nákresy. Mapy.

„Ptal se tě na chřipku? Jak dlouho jsi ji léčil a čím?“

„No jo.“

„Nevědí si s ní rady.“

„S čím?“

„S tou chřipkou.“

„Už je pryč. Nebo ne?“

„Kdyby byla pryč, tak by si nás nevolali.“

Den dvě stě osmdesátý (7. červenec)

Táta dostal poukaz do lázní. A on taky.

„No jasně,“ mával Pavel na vrchního úctem. „Mají málo pacientů, když jim všichni starý...“ Zarazil se.

„Myslíš?“ zeptal se Karel. „Zhruba polovina národa si prošla chřipkou. To je víc než ta stovka tisíc, co na ni umřela.“

„Já ji neměl, já poukaz nedostanu,“ pokrčil Pavel rameny.

Den třístý dvacátý (16. srpen)

Bylo volno. Sledoval svoje tělo. Pobyt v lázních mu prospěl. Cvičení, výlety do přírody, koupele, vitamíny, zdravá strava. Svaly se rýsovaly pod kůží a měl dobrý pocit.

Z nějakého popudu vešel k tátovi.

Hromada knih ještě vzrostla. A na zemi upomínky z knihovny. Za nevrácené knihy.

Táta lehce pokašlával.

„Co děláš?“ zeptal se táty.

Táta se otočil od monitoru.

„Píšu.“ Dost blbá odpověď. To je přece vidět.

„Můžu ti nějak pomoci?“

Sledoval ho přes brýle.

„Můžeš,“ řekl potom. „Nevím, jak vyrobit střelný prach.“

„Na co chceš střelný prach? Vyhodit parlament? Jako Guy Fawkes?“ zasmál se.

„Na to by nestačil ani dynamit. Jen by mě zajímalo, jak se dá vyrobit střelný prach v primitivních podmínkách.“

„Na co to chceš?“

„Píšu knihu. O tom, jak se co dá udělat bez pomoci techniky. Jak se to dělalo v historii.“

„Knihu? Ty píšeš knihu?“

„No,“ trochu stydlivě se usmál. „Ona to není kniha, je to spíš příručka.“

„A kde to chceš vydat?“

„Vydat?“ zamyslel se. „Ona možná ani nestihne vyjít.“

„Nerozumím.“

Seděl a chvíli mlčel.

„Ta chřipka se vrátí,“ ztišil hlas, jako by se bál, že ho někdo uslyší. „A oni nevědí, co s tím. Nedokážou ji zastavit. Hodně lidí je po chřipce oslabených a další vlnu nepřežijí. Proto nás poslali do lázní. Abychom aspoň zesílili.“

Trochu se mu zamotala hlava.

„V televizi ale hlásili, že mají ložiska nákaz pod kontrolou.“

Zakroutil hlavou. „Nemají. Je to lež. Aby měli ložiska nákaz pod kontrolou, museli by zastřelit všechny, kteří to už měli. Protože podle toho, co jsem zjistil, se z nás stali bacilonosiči. Máme ty viry ukryté někde v lymfatickém systému, maskované, že je náš obranný systém neodhalí. A při nějakém oslabení, při nějaké jiné nákaze tenhle vir vyskočí a znovu začne pustošit.“

Sedl si na hromadu knih.

„Já jsem bacilonosič? Já jsem nákaza?“ zeptal se.

„Ano. To je možná ten další důvod, proč nás posílají do lázní. Nesmíme onemocnět, protože jinak může ven vyrazit chřipka.“

„Takže ty jsi nákaza.“ Pavel si provokativně odsedl dál.

„Fotřík to tvrdí.“

„Tvůj fotr je doktor?“ Karel vytáhl notebook a rozložil ho na politém stole. „Já myslel, že maká ve fabrice.“

„Zblbnul. Hledá po netu, luští starý knihy.“

„A podle nich najde lék?“

„Ne. Ale prej až se zhroutí civilizace, budeme se muset naučit žít postaru.“

Karel chvíli mačkal klávesy.

„Nic tu není. Nic, co by podporovalo teorii dělníka z fabriky.“

„Asi by to tam dali. Na první stranu.“

„Nebud' blbej. Konspirační teorie,“ napil se Karel piva.

„Ahoj, Martine.“

Zvedl oči od Karlova notebooku.

„Ahoj, Moniko,“ zvedl se, až málem porazil stůl. „Co se děje?“ zeptal se.

„Chci se rozloučit,“ podávala mu ruku.

„Odjíždíš?“ V krku měl najednou úzko.
„Jen na zimu. Do hor. S Danielem,“ ukázala bradou k jejich stolu.
Zamračeně si Daniela prohlížel.
„A co tam budeš dělat? Sníh ještě nenapadl.“
„Jen tak,“ usmála se. „Jeho táta tam má takovej malej penzion. Na samotě. Bez lidí.“
„Na samotě? Bez lidí? A to jen s ním?“
„Ne. Bude tam i jeho táta. I naši. Dokonce i brácha.“
„Aha. No tak hezký Vánoce. A nověj rok,“ dodal sarkasticky. „A nebudete se tam nudit?“
„Nevím,“ pokrčila rameny. „To hlavně domluvili jeho rodiče s našima.“
„Přes zimu?“ vmísil se do hovoru Karel. „To musí mít vaši dost volnou pracovní dobu.“
„Vzali si neplacený volno.“
„Na jak dlouho?“
„Na tři měsíce. Ale kdyžtak si ho o pár týdnů prodlouží.“
„Tvůj táta je doktor,“ vzpomněl si.
„Jo. Teda, teď už ne. Přerušil si praxi a zase až na jaře.“ Lehce mu zmáčkla ruku a odešla k Danielovi.

Rok 1., den 1. (1. říjen) – Druhá vlna

Podzimní plískanice umožnily návrat chřipky. Čekárny se okamžitě k prasknutí naplnily nemocnými. Hodně lidí uteklo z města na svoje chalupy. Ti, co nemohli nebo neměli chalupy, nevycházel ven, a když museli ven, tak se kryli rouškou.

Rok 1., den 5. (5. říjen)

Jak se počasí zhoršovalo, narůstal i počet nemocných. Lidé panikařili. Obchody zely prázdnotou.

Kdo mohl, udělal si zásoby a nevycházel.

Rok 1., den 10. (10. říjen)

WHO vyhlásila šestý, nejvyšší stupeň pandemického ohrožení. Doktoři, policisté a další složky začali dostávat antivirotika.

Školy a jiné veřejné instituce byly zavřeny.

Televize vysílala jen krátké zprávy. Reportéři měli roušky přes obličej.

Tátovo pokašlávání se změnilo v kašel.

Rok 1., den 18. (18. říjen)

Vše se zastavilo. Městská doprava nefungovala a těch pár autobusů, co vyjelo, zelo prázdnotou, protože lidé se báli jeden druhého. Televize začala mít výpadky a internet nešel vůbec.

Občas vypadl proud.
Chřipka propukla i u něj. A vrátila se s nebývalou silou.
Nepomáhalo nic. Klouby bolely, jako by v nich měl žhavé olovo, a kašel ho zmáhal až skoro k bezvědomí.
Když nejvíc potřebovali vodu, přestala téct.

Rok 1., den 28. (28. říjen)

Konečně se mu udělalo lépe. Umíral žízni.
Voda netekla. Proud nešel.
Za záchodu se linul smrad, jak nebylo čím spláchnout.
Otevřel lednici. Jídlo bylo zkažené, ale našel tam dva kompoty.
Jeden otevřel. Vypil z něj šťávu a pak snědl zavařeně třešně.
Otevřel druhý a šel k tátovi do pokoje.
Ležel tam přikrytý až pod bradu. Oči měl zavřené a byl mrtvý.
Otevřel okno a vpustil do místnosti chlad a čerstvý vzduch.
Vypil šťávu z druhého kompotu a šel si lehnout.

Rok 1., den 29. (29. říjen)

Ráno ho probudila zima. Přikryl se ještě jednou dekou, ale už neusnul. Koukal do tmy.
Pomalou si uvědomoval, co se stalo.
„To přece není pravda,“ přesvědčoval se. „Blbě ses podíval. Jen tvrdě spí.“
Rozednilo se. Bude muset vstát. A podívat se pravdě do očí.
Táta byl mrtvý. Nevěděl, co dělat. Na tuhle situaci ho nikdo nepřipravil.
Mobil nefungoval.
Nejprve šel na policii. Policista za skleněnou přepážkou se mu snažil poradit.
Je vždy nutno zavolat lékaře (obvodního nebo lékaře záchranné služby), který vystaví list o prohlídce mrtvého.
Pak ať kontaktuje pohřební službu, která zesnulého odveze podle pokynu lékaře na zdravotní pitvu nebo do chladičích zařízení, a domluví se na sjednání pohřbu.
Šel k obvodnímu lékaři. Bylo zavřeno. Tak do nemocnice.
Ve vrátnici ho poslali do prvního patra. A dali mu roušku.
Bylo tam několik lidí. Fronta postupovala pomalu.
Konečně přišel na řadu. Lékař se zeptal, kdy otec zemřel. Řekl, že v rozmezí deseti dnů.
Doktorovi to nestačilo.
Vysvětlil, že sám ležel v horečkách a nevěděl, kdy se tak stalo.
Doktor si nechal popsát, jak tátu našel a co dělal. Pak si ho chvilku zkoumavě prohlížel.
„Nemyslím si, že k vám má cenu jezdit.“ Nakonec vzdychl. „A nemyslím si, že bych našel něco neobvyklého. Máme toho hodně.“ Podal mu vystavený list. „Je dobře, že jste otevřel okno. Počítejte s tím, že si pro něho nestihnou přijet v nejbližších dnech.“
Při cestě zpátky se stavil v hospodě. Byla zavřená.
Kontroloval ho městský policajt. Vyptával se, co tam dělá.

Na dveřích pohřební služby lístek, že z důvodu úmrtí se pohřby nekonají.

Černý humor.

Stavil se u Karla. Otevřel mu. Bledost a kruhy pod očima svědčily, že i on byl postižen chřipkou.

Vysvětlil mu situaci.

„Můžu u tebe přespat?“ zeptal se.

„Chřipku už jsi měl?“ prohlídl si ho zkoumavě.

„Ano.“

„Tak pojd’“, otevřel dveře.

U Karla přespával několikrát. Pořád stejný nepořádek.

„Je to hrozný, když nejde net,“ vzdychal Karel. „Nedá se nic dělat. Nedá se nic zařídit. A nejdou ani telefony. Nedá se dovolat k doktorovi. Hrůza.“

„Nemáš něco k pití?“ zeptal se.

„Moc ne. Trochu vody mám ještě v nádržce u hajzlu,“ ukázal na záchod.

Záchod byl překvapivě čistý.

Dekl od nádržky byl odmontovaný. U záchodu sklenička.

Vzal si v kuchyni jinou, relativně čistou, a pořádně se napil.

„Ty nechodíš na záchod?“ zeptal se.

„Chčiju do umyvadla. A seru do novin a v noci to hážu z okna ven.“

„Dobřej nápad,“ pomyslel si.

Rok 1., den 31. (31. říjen)

Konečně se mu podařilo zařídit pohřeb. Ale stále nemohl sehnat nic pořádného k jídlu a k pití. Obchody byly buď zavřené, nebo prázdné.

Naštěstí ve sklepní kóji bylo dost kompotů.

Chodil hodně oblečený. Byla zima a topení taky nefungovalo.

Když šel s kompoty domů, uviděl sousedův byt pootevřený.

Zámek byl vylomený a pohozený na zemi.

„Je tam někdo?“ zaklepal na dveře. „Volám policii.“

Pak mu došlo, že může volat jen z okna. Elektřina nešla, mobil měl vybitý a kdoví, jestli sítě fungují.

Opatrně strčil do dveří. Se skřípěním se pootevřely.

Byt byl přeházen. Deky na zemi, oblečení vysypané ze skříní.

Donesl kompoty domů a šel na policii.

Policie přišla až odpoledne.

„Víte, kde je majitel?“ ptali se ho.

„Myslím, že odjel na začátku epidemie na chatu. S celou rodinou.“

Sejmuli otisky, nafotili místo činu, zapečetili byt a odešli.

Rok 1., den 33. (2. listopad)

Otevřel zapečetěný byt sousedů. Odmontoval dekl od záchodu a nabral si vodu. Moc jí tam nebylo. Asi odtekla. A chutnala hnusně.

Chtěl si vzít ozdobnou petrolejovou lampu, ale nenašel nikde petrolej. A navíc, co kdyby se vrátili sousedi a lampu u něj uviděli?

Našel několik konzerv a pár pytlíků mouky. Kafe a cukr.

V jednom pootevřeném šuplíku si všiml několika hřbitovních svíček.

Vrátil se domů. Na sporáku si nad svíčkou uvařil kafe. Trvalo to dlouho, než se voda v kastrůlku začala vařit, ale kafe chutnalo božsky.

Rok 1., den 40. (9. listopad)

Konečně zapnuli elektřinu. Probudilo ho to v noci. Jasně světlo do obličejů.

Asi nechal zapnutý vypínač.

Ohromeně zíral do té záplavy světla a nedokázal si uvědomit, co to je. Až po chvíli mu to došlo.

Najednou ho to vrátilo o tolik dní zpátky, že to nevydržel a šel se podívat k rodičům do ložnice, jestli tam nenajde tátu.

Ne. Bohužel.

Deka z postele byla shozená stále tak, jak ji tam nechali pohřebáci, když tátu ukládali do rakve. Nebyl to jen hrozný sen.

Vrátil se.

Rok 1., den 41. (10. listopad)

Televize fungovala. Měla omezené vysílání. Nic jiného nedávali, jen o chřipce. Krizové centrum. Chřipka odchází.

Pomaloučku se prý vše vrací do normálu.

Rok 1., den 43. (12. listopad)

V trubkách začalo chrčít a za chvíli začala téct voda. Nejdřív kalná, pak čistší a čistší.

Nabral do dlaní a pil. Chutnala po chlóru. Byla ledově studená, ruce ho zábly.

Vzal si skleničku.

Nechal vodu puštěnou a sledoval ten zázrak.

Pak zapípal mobil a naběhla i síť. Dvě stě nepřečtených zpráv.

Vyčistil si zuby. Jazykem přejížděl po čisté sklovině.

Rok 1., den 92. (31. prosinec)

Seděli v prořídle hospodě.

„Tak na Pavla,“ pozvedli panáky. „Ať je mu tam nahoře dobře.“

Koukali na prázdnou židli. Nechali na ni symbolicky postavit půllitr, jako by tam Pavel byl s nimi.

„A na tvýho tátu,“ znovu připitek.

Hodiny odpočítávaly konec roku. Estrády se nekonaly, žádné veselí. Moc mrtvých.

„Prej tentokrát třicet pět procent. Loni pět.“

„Skoro miliarda.“

„A mrtvejch bylo tentokrát víc v rozvinutejch zemích. Tam přežilo víc nás, bacilonosičů, tak se chřipka mohla víc rozvinout,“ pomyslel si.

Sledoval prázdný stůl v rohu.

„Jestlipak to v penzionu přežili,“ napadlo ho bezděky.

Rok 1., den 95. (3. leden)

Ráno do práce. Už nedělal to, co předtím. Fabriku zavřeli. Ale jemu to nevadilo.

Po lidech byla poptávka. Nejlepší pracovní nabídky teď dávala policie a armáda. To ale nebylo nic pro něj.

Dělal ve skladu potravin. Obrovský sklad v bývalém vojenském areálu. Velké haly, kde snad kdysi stály vyrovnané desítky tanků nebo letadel, zakonzervovaných pro případ války. Tanky zmizely neznámo kam. Jen betonové stěny, které měly bránit bombardování. Kamióny přivážely materiál, dodávky ho rozvážely do obchodů.

Potravinový průmysl vzkvétal. Ostatní odvětví skomírala.

Mobily, počítače, auta, byty, postele, nádobí, televize, hudební nástroje. Toho všeho byl přebytek. Lidí ubylo a spousta bytů zela prázdnotou. Někde se stále ještě nacházeli mrtví.

Poptávka byla hlavně po jídle a po trvanlivých potravinách.

„Děláš si taky zásoby?“ vrazil do něj Karel loktem.

Stáli na vykládací rampě a čekali, až přijede další kamión, aby ho s ostatními začali vykládat.

Karel už nedělal IT technika. Přestal o ně být zájem. Když si šel na úřad práce pro podporu, úřednice mu vyjela deset stránek nabídek volných míst. Vybral si potraviny a přemluvil i Martina.

„Dělám si zásoby,“ kývl. „Jestli přežijeme další vlnu.“ Podíval se na svoje hubené ruce.

„Dopsal táta tu knihu?“ zeptal se Karel.

Mlčel. Nebyl v tátově pokoji od té doby, co oba ulehli s chřipkou.

Odpoledne tam zašel. Topení už fungovalo a bylo tam příjemné teplo.

Opatrně nasál pach pokoje.

Sedl si k počítači a zapnul světlo. Před monitorem byly silné desky, plné různě popsaných papírů.

Otevřel je na první stránce.

„PANDEMICKÁ CHŘIPKA,“ stálo tam velkým písmem.

Projížděl první stránky. Bylo tam popsáno, jak pokračuje hledání léků, byly tam články, které byly staženy z odborných lékařských serverů, občas přeložené kostrbatou počítačovou češtinou z jiných jazyků

Byly tam grafy a výpočty.

Na jedné stránce ho zaujala poznámka psaná tátovou rukou.

Pravděpodobnost přežití při druhé vlně epidemie

Martin – 80 %

Já – 7 %

Pravděpodobnost přežití při třetí vlně

Martin 40 %

Já – 0 %

Zavřel desky.

Rok 1., den 105. (13. leden)

Přitukli si s Karlem

„Jana se odstěhovala.“

„To vím. Ale nevím proč.“

„Umřela jim nějaká příbuzná. Měla barák na kraji města.“

„Tak pryč z paneláku.“

„No jistě. Prej chtějí sestěhovat lidi a některý baráky strhnout.“

„To je blbost. Koukal jsi do té tátovy knihy?“

„Koukal. Chřipka se vrátí.“

„Zase na podzim?“

„Jakmile začnou plískanice. A prudce se ochladí.“

„A do pr...“ Karel koukal do püllitru. „Co s tím? Vyhejbat se ostatním?“

„To nepomůže,“ zavrtěl hlavou. „Máme to v sobě. Virus má nějaký spouštěcí období, kdy zaútočí. Trvá přibližně rok. Osmdesát procent lidí, co měli chřipku, do roka znovu onemocní.“

„A ti, co chřipku neměli?“

„Nevím. Já ji měl dvakrát. Ty jednou. Tvoje naděje na přežití další vlny je osmdesát procent. Podle táty. Počítal to podle věku a fyzický kondice. Moje jen čtyřicet procent.“

„Co s tím budeme dělat?“

„Máme se otužovat, zesílit, cvičit. Zásobit se vitamínama.“

„A ty cvičíš?“ zeptal se.

„Cvičím a každý den se koupu ve studený vodě. A večer běhám.“

„Něco podobnýho hlásili v televizi.“

„Taky jsem to viděl.“

„Stav se večer u mě. Budeme běhat spolu.“

Rok 1., den 130. (7. únor)

„Běhat v týhle zimě je rasovina,“ sedl si a mávl na pingla.

Karel něco studoval v notebooku.

„Tady tvůj táta píše, že po třetí vlně přijdou další,“ zatukal na displej.

„Ale ty už by neměly bejt tak hrozný. Tělo už by mělo mít protilátky a virus už má bejt oslabenej.“

„Jedno procento mrtvejch ve čtvrtý vlně.“

Pokrčil rameny.

„Co s tím uděláš?“

Chvilku mlčel.

„Nic. Jenom si říkám, jestli má cenu dělat to, co děláme. Tebe čeká třetí vlna, mě teprve druhá.“

„Co děláte, že děláte?“ přisedla si Jana.

„Nazdar Jani. Co tu děláš?“

„Přišla jsem se podívat, jak tu žijete.“

„Na hovno. Co ty?“

„Je tam nuda. Opravovat barák, koukat na zasněženou zahradu. Buďte rádi, že jste tady, v teploučký hospůdce. Bez problémů, bez starostí.“

Mlčeli a koukali na sebe.

„Děje se něco?“ zeptala se.

Rok 1., den 133. (10. únor)

Po chodbách se šířil nepříjemný nasládlý pach. Byl čím dál intenzivnější. Potom jeden den přijelo před panelák několik velkých skříňových Avií. Z nich vylezly postavy celé zahalené do nepromokavých overalů. S několika psy na vodítku procházely panelákem. Tam, kde psi začali štěkat a škrábat na dveře, vylomily zámek. Vstoupily dovnitř a po chvíli vynášely něco zabalené ve velkém igelitovém pytli.

Sledoval přes okno, jak velké igelitové pytle skládaly do Avií.

Měl ten den odpolední. Když otevřel dveře, sladký pach byl tak intenzivní, že se začal dávit.

Procházel okolo bytů s vylomeným zámkem. Byly úředně zapečetěny a na dveřích byl nalepen obrázek s lebkou. Bylo tam napsáno, že byt byl dezinfikován agresivním postřikem.

Rok 1., den 140. (17. únor)

Když vstoupili do hospody, Jana už tam seděla.

„Přečetla jsem si tu knihu.“

„Příručku,“ opravil ji.

„Běhá z ní mráz po zádech. Ale všechno zapadá.“

Pingl před ně postavil pùllitry, před Janu colu s rumem.

„Proč to vláda nevyhlásí?“

„A co tím dokáže?“

„No, lidi budou znát pravdu.“

„A co se stane, až budou znát pravdu?“

„Připraví se.“

„Jak?“

„No...“ zmlkla.

„Vznikne panika. Už teď lidi šílej. Nakupujou zásoby. Vem si, jak dopadla druhá vlna. Nešel proud, netekla voda. Přes měsíc. A vlny se valí jedna za druhou.“

„Myslíš, že i já?“

„Táta píše, že deset procent bejvá imunních. Nenakazej se.“

„Takže když jsem nedostala chřipku ani v první a druhý vlně, ani nikdo z rodiny?“

„Je to docela možný.“

„A vy?“ podívala se na ně soucitně.

„Já mám čtyřicet procent šanci na přežití.“

„No, aspoň už máš druhou vlnu za sebou.“ Karel zvedl půllitr a pak ho zase položil, aniž se napil.

„Jsme mladý, otužujeme se.“

„Třeba do tý doby vymyslej lék.“

„Doufejme.“

Rok 1., den 145. (22. únor)

Ráno potkal pana Otáhalu. Pan Otáhal byl starší pán, kterému se chřipka zatím vyhýbala. Prozradil mu, že byl ráno na odebírání krve. Prý od těch, co chřipku neměli, zkusí zjistit protilátky a z toho by se dal udělat lék. Stejně tak tam prý šla i Tamara, Ukrajinka z přízemí, které se chřipka také vyhnula.

To mu dalo naději, že se jim snad podaří vyrobit něco, čím zastaví další vlnu.

Rok 1., den 150. (27. únor)

Karel si vytiskl tátovu příručku. Listoval v ní a podtrhával celé pasáže.

„Ty, Martine?“ zeptal se a rukávem utřel stůl pobryndaný od piva.

„No?“

„Tady táta píše o tom vašem baráku.“

„Čet jsem to.“

„Fakt si myslíš, že je to ideální?“

„Nevím. Táta si to myslí. Myslel,“ opravil se.

„Já bych utek někam na venkov nebo na samotu. A tam to přečkal.“

„To prej napadne každýho. Prvotní, zvířecí instinkt velí opustit místo nákazy. A tím se zachránit. Ale tady to neplatí. Chřipku máme v sobě, a navíc má pravdu v tom, že jednotlivci nebo malý skupiny se neubrání početnějšímu nepříteli.“

„Ale panelák?“

„Koukal jsem na to. Je jeden z nejvyšších ve městě, to znamená dokonalej přehled po okolí. Rovná střecha ti dává možnost operovat na všechny strany. Množství bytovejch jednotek zase účinnější obranu než velkej sál. Sledoval jsem v televizi nějakej pořad o výcviku vojáků ve městě. Musejí prohlídnout každou místnost. To je potom k zbláznění, pokud by měli vyčistit takovej panelák, jako je náš.“

Má tři vchody na jednu stranu a tři na druhou. Dají se zadělat a přitom umožňují případně utýct. Jsou na několika místech propojené chodbami a sklepem. Rozhodně se to dá líp bránit než otevřená vesnice. Za poslední dobu si všechny partaje udělaly v přízemí a prvním patře mříže na okna.“

„Ale co potraviny, zdroje?“

„Ty v městě v první fázi seženeš. Líp než v nějaký vesnici,“ poklepal na příručku. „Jde o to, přečkat prvních několik let. Než se situace stabilizuje.“

Karel se znovu zahloubal do příručky.

„Je pravda, že je jedno, jestli jsi od nakaženého sto metrů nebo sto kilometrů,“ podtrhl si zase jeden řádek.

Přisedla Jana.

„Tohle je Roman. Můj brácha,“ ukázala na obrýleného kluka. „Byl na práci v Anglii, ale vrátil se.“

Dívali se na něj s nedůvěrou.

„Čet knihu tvýho táty a souhlasí s ní.“

Ledy trochu povolily.

„Jak to vypadá v Anglii?“ zeptali se.

„Stejný.“

„Ukazovali to ve zprávách. Prej tam jsou nějaký rasový bouře.“

„Ani ne. Ono se to hodně nafukuje.“

„Viděl jsem ty požáry.“

„To bylo hlavně, když se po druhý vlně zapnul proud. Hodně lidí umřelo a mělo zapnutej nějakej spotřebič. A když to znovu zapli, tak to chytlo.“

„To u nás bylo taky.“

„Jana říkala, že chcete dělat nějaký centrum u tebe v paneláku.“

„Už ho děláme.“

„Chtěl bych se přidat. Jestli můžu.“

Znovu se na sebe podívali.

„Jasně. V příručce se píše, že je dobrý mít velkou tlupu. Jako smečku.“

„Já vím. Čet jsem ji. Myslím si, že bych mohl bejt užitečnej.“

„Máš peníze?“

Trochu se zarazil.

„Něco mám z Anglie,“ přiznal se.

„Potřebujeme nakoupit další věci. Hlavně potraviny. A zbraně.“

„Chtěl jsem si koupit auto. Myslím, že ho budeme potřebovat.“

„Po třetí vlně si vezmeš auto, jaký budeš chtít. Ale jestli jsi čet příručku...“

„Četl,“ skočil jim do řeči trochu našťavaně. „Vím, že nebude benzín a jediný auta, který budou jezdit, jsou ty, který si budu umět opravit. Dobře. Dám vám peníze na jídlo.“

„Nám je nedáváš. Dáváš je sobě a sestře.“ Karel se napil piva. „Už máte ty slepice?“ zeptal se Jany.

„Jo. Dvě nosnice a kohouta,“ zamračila se na bratra. „Rodiče se nechali přesvědčit.“

„A psy?“

„Sultánka a Tyrla. Čistokrevní vlčáci.“

„To je dobře.“
„Hele, jestli třetí vlna nepřijde, tak nevím, jak to našim vysvětlím.“
„Nijak. Slepice se zaříznou a jednoho psa si vezmu. Stejně je mi doma smutno.“
„Vždyť máš doma šest morčat!“ zasmál se Karel.
„Na co máš v tvém věku morčata?“ zvedla Jana hlavu udiveně od coca-coly.
„Aha.“ Pochopila.

Rok 1., den 160. (9. březen)

Vláda odstavila Temelín. Prý pro přebytek elektrické energie na trhu.
Jak dlouho asi trvá, než grafitové tyče vychladnou?

Rok 1., den 170. (19. březen)

„Přišlo ti to taky?“ Karel si sedl ke stolu.
Jen se letmo podíval na papír.
„Český statistický úřad. Jasně. Mimořádné sčítání. Chtějí vědět, kolik nás vůbec přežilo.“
„Po půl roce to nevědí?“
„Asi ne.“
„Teprve teď to zjistíme. Někde jsem slyšel, že se budou úředně otevírat byty, kde se předpokládá, že není majitel.“
„Má se nalepit na dveře tahle nálepka,“ ukázal Karel nálepku, která byla v dotazníku od statistického úřadu. „Co náš byt po sousedech?“ mávl sebejistě rukou.
„Zámeček jsem vyměnil a nálepku jsem nalepil. Jsou toho plné schránky. Tak jsem vybral nálepky a nalepil je i na jiný byty, který jsem úředně otevřel,“ usmál se.
„Co když na to přijdou?“
„Na co? Že jsme otevřeli byty, ve kterých nikdo nebyl? Nebo majitel zemřel? A že si tam děláme zásoby?“
„No.“
„Změnil jsem i jména na štítkách dveří.“
Přisedla Jana s Romanem.
„Tak jak?“ zeptala se.
„Řešíme statistický úřad.“
„To ať řešej naši.“
„Co auto?“ ptali se Romana.
„Mám některý v merku. Jsou zaprášený, je vidět, že je majitel už nepotřebuje.“
„A? Dokážeš je předělat?“
„Nevím. Zatím jsem odtáhnul před barák dvě, zkusím je upravit na olej. To není tak velkej problém. Ale na dřevoplyn to nedokážu. Hledal jsem na internetu. Potřebuje se k tomu dost velkejch věcí.“
„Dřevoplyn jsme říkali až po vlně. Až nebude benzín ani nafta.“
„Jo. Ale pak nepůjde internet a nic nezjistím.“
„Vytiskni si to.“

„Už teď mě stojí barvy do tiskárny víc, než jsem počítal v nejčernějších snech...“

„Máme troje kamna,“ skočila jim do řeči Jana.

„Kde jste je vzali?“

„Po barákách. Některý baráky u nás vyrabovali, ale kamna tam nechali. Potřebujeme je ale pomoci odvézt.“

„Tak my se zítra stavíme.“

„Jasný. Táta si s vámi stejně chce promluvit. Ohledně bydlení v paneláku.“

Rok 1., den 200. (18. duben)

Policejní auto před vchodem.

„Co se stalo?“ zeptal se pana Otáhal, který zrovna vycházel z baráku.

„Tohle?“ kývl na policejní auto. „Jsou u Růžičků. On má mladej Růžička zbrojní pas a zbraň a oni teď dělají nějaký kontroly a všechny zbraně úředně zabavují na šest měsíců kvůli nějakým směrnícím unie nebo co. Mladej Růžička ji měl donést na policii a neudělal to, tak mu tam vlítli.“

„Na šest měsíců?“

„No. Ale je to kvůli tý chřipce,“ nadhodil si Otáhal síťovku.

„Vy si taky myslíte, že přijde další vlna?“

„Kdyby neodstavovali Temelín a jiný velký podniky, nezabírali zbraně, nezlevňovali trvanlivý potraviny, tak bych si myslel, že nepříjde. Ale teď jsem o tom přesvědčenější.“ Vydal se k nákupnímu centru.

Rok 1., den 330. (26. srpen)

Seděli u piva. Bylo ticho.

Uprostřed stolu leželo několik klíčů, rozdělených na tři hromádky.

Tak do toho.

Každý si vzal jednu a navlékl je na kroužek.

„Kéž bychom je nepotřebovali,“ vzdychla Jana.

„Taky bych si to přál. Ale počítám, že se tomu nevyhneme.“

„Slibte mi...“ polkl Karel.

„Ano. Pokud nepřežiješ, pohřbíme tě. Pokud nepřežiju já a nebude fungovat pohřební služba, nakreslil jsem vám pláněk, kde leží moji rodiče.“

„To je odporný, o čem se tu bavíme!“ Jana zhnuseně odstrčila svoji colu na kraj stolu. „Podejte mi ruce,“ natáhla ruce.

Podali si ruce.

„A teď si slibme, že tu zasranou chřipku přežijeme. Jasný?“

Zkusil se jí vyvléknout. Ale držela pevně.

„Jasný?“ zdůraznila.

„S tím se nedá. Jani, nezažila sis to.“

„Jasný?“ zavrčela na něj výhružně.

„Jasný,“ potvrdil jí nešťastně.

„Nikdo nikoho pohřbívat nebude. Přežijeme všechny vlny, co přijdou.“
Kývli odevzdaně hlavami.
„Jo. Přežijeme.“
„A teď se na to napijeme.“ Pustila jejich ruce a chopila se své coly.
Zvedli svoje pultitry.
„Na přežití.“
„Na přežití,“ přitukli si.
„Pokud přestane fungovat síť, tak v šest večer zapneme vysílačky.“
„Pokud budeme moct.“
„Ještě něco,“ zamyslel se. „Kdyby všechno krachlo, tak ve skřínce u dveří, třetí šuplík, je klíč a na něm je štítek s číslem.“
Karel vytřeštil oči. „Podařilo se ti to?“
„Podařilo,“ usmál se vítězně. „Dal jsem litr bezpečákovi a slíbil, že to použiju jen v případě nouze.“
„A co?“ ptala se Jana.
„Bezpečnostní klíč od skladu a kód k poplašnému zařízení.“
„Klíč chápu, ale na co kód?“
„Tehle sklad potravin je zabezpečený tak, že ještě půl roku bude mít dost energie na to, aby dal zprávu na policejní stanici.“
„Aha. A použít?“
„Jen v případě nouze.“
„A nevybere ho někdo před náma?“
Zakroutili hlavou. „Pokud někdo nemá klíč, nedostane se dovnitř, protože je to bejvalej vojenskej sklad. Ještě z dob totality. Železobeton a pancéřová vrata. Obehnanej vysokým plotem. Musel by mít tank, aby se dostal dovnitř.“

Rok 1., den 335. (31. srpen)

Předvolali si ho k doktorovi. Dostal několik injekcí různých vitamínů a antivirotik, kterých vláda nakoupila velké množství.

Rok 1., den 340. (5. září)

Lidé panikaří a utíkají z měst. Vláda vyzývá občany, aby se v klidu navrátili do svých domovů.

Někde se začínají objevovat rabující bandy. Obchodníci zatloukají výklady svých krámů.

Rok 1., den 350. (15. září)

Vláda ubezpečuje, že má ložiska pandemie chřipky pevně pod kontrolou a ukazuje v televizi různé grafy.

Nikdo jí nevěří.

Křivka sebevražd strmě stoupá.

Vše kolabuje, lidé odmítají chodit do práce. V autobuse jedině zakašláním dokáže vyprázdnit celý autobus.

Rok 2., den 1. (1. říjen)

Život ustal. Lidé nechodí do práce. Na ulicích se většinou objevují jen policisté.

Rok 2., den 3. (3. říjen)

Zvonění mobilu.

„Tak jak?“

„Sedím doma a sleduju televizi. Pořád nic.“

„Říkají, že za to může teplej podzim.“

Vyhlédl z okna. Podzim byl opravdu teplý.

„A třeba nic nepřijde.“

Rok 2., den 10. (10. říjen)

Zvonění mobilu.

„U mě nic. A u tebe?“

„Taky nic. Volali mi z práce. Jestli se nedostavím, mám padáka.“

„Mně taky.“ Opřený o okno sledoval silnici před domem. Akorát na ní zastavilo auto a nějaká rodina se vracela zpátky domů. Vylézali z auta, smáli se a radovali.

„A co?“ Karel měl asi hands free, protože bylo slyšet, jak napouští vodu.

„Kašlu na ně. Práci seženu, ale život mám jen jeden.“

„To máš pravdu. Vyměň si vodu ve vaně a kýblech za čerstvou.“

„Jo. Dík za připomenutí.“

Rok 2., den 25. (25. říjen)

Zvonění mobilu.

„Tak jak?“

„Nic. A co vím, tak jinde taky nic. Počasi, že by psa nevyhnal, a lidi už chodí normálně do práce. Nepůjdeme taky?“

„Já si myslím, že už práci nemáme.“

„Ty vole, co budeme dělat s tou hromadou morčat, slepic, psů a králíků? A to nepočítám zásoby!“

Rok 2., den 35. (4. listopad)

Zvonění mobilu.

„U mě pořád nic. Kašlu na to. Zítra jdu do práce a třeba mě vezmou zpátky. Sejdeme se a domluvíme se, co dělat. Jsme poslední idioti, co se klepou doma. Co ty na to Karle?“

....

„Karle?“

„Je mi hrozně zle.“

„Jano. Karel už to asi dostal. Zkusím se za ním stavit, třeba je to jen obyčejná chřipka.“

„Nikam nechod.“

„Měl bych se na to podívat.“

„Koukni se na televizi. Je zákaz vycházení.“

Rok 2., den 36. (5. listopad)

Sledoval televizi jako očarovaný. Chřipka je zpátky. S víc než měsíčním zpožděním. Vláda nedala zákaz vycházení, ale nedoporučuje opouštět obydlí. Na dveře, kde už někdo onemocněl, se má dát papír se jménem nemocného. Kvůli pomoci.

Nebo kvůli zlodějům. Nebo pohřebákům?

Rok 2., den 37. (6. listopad) – Třetí vlna

Stále před televizi. Horký čaj, citron, polévky v sáčku, voda na pití, přenosný vařič na pevný líh, baterky na svícení, vysílačka, mobil v nabíječce, ať co nejdéle vydrží, teploměr pod paží. Teplota 36,5. Tep zrychlený, asi od nervů.

Přijde, nepřijde? Měl silný průběh první i druhé vlny. Tak třeba třetí nepřijde.

SMS Karlovi: „Jak ti je?“ Žádná odpověď.

Mám jít za ním? Mám to risknout?

Půl dvanácté v noci. Stále nic. Už druhý den nedokážu pořádně usnout. Sakra. Jen ten stres mě zabije. Kašlu na to. Jdu za Karlem.

Vstal a vzal klíče. Od Karlova bytu a od Janina baráku. Oni mají klíče od jeho. Dali si je v hospodě.

Převlékl se. Ještě bunda a zavázat si tkaničky.

Zamotala se mu hlava. Narovnal se.

Je to ze stresu? Je to od nervů?

Podíval se do zrcadla. Trochu červené tváře.

Sakra, tak už se rozhodni.

Teploměr. Jistota je jistota.

Seděl na botníku. Oblečený v bundě. Teploměr pod paží.

Než teploměr zapípal, vyschlo mu v krku.

Zul si boty a sundal bundu. Do pyžama už se nepřevlékl.

Měl pocit, že mu ztuhly klouby. Jako by mu do nich někdo stříkl rozžhavený kov. Nemohl je ani ohnout.

Trhaně, jako robot se plížil k posteli. Dva kroky před ní upadl.

„To je konec,“ pomyslel si.

Rok 2., den 38. (7. listopad)